

Valeriu D. Călărășanu

Semnal: "Angustia" nr. 17-18/2014

Cel mai recent număr – 17-18/2014 - al revistei "Angustia", editată de Muzeul Național al Carpaților Răsăriteni de la Sfântu Gheorghe, sub coordonarea cercetătorului Valeriu Cavruc, se remarcă printr-un incontestabil spor de consistență și acuratețe redacțională. Marcând o largă diversitate problematică și, totodată, o relativ limitată plajă de abordări metodologice (ceea ce nu constituie un neajuns, ci o opțiune editorială, derivată din statutul publicației de oglindă a instituției de cercetare), acest dublu număr propune publicului de specialitate o paletă de 18 articole și intervenții, acoperind o cronologie largă (de la neolitic la actualitatea științifică, precumpănitoare fiind însă studiile consacrate trecutului îndepărtat), la care se adaugă un grupaj de cinci recenzii și o utilă cronică a activității de cercetare a muzeului editor.

Semnalăm, ca titluri de interes CSDR Lucus, următoarele materiale: "Un ciocan de piatră de la Ocna Sibiului-Fața Vacilor" – Cosmin Ioan Suciu (pg. 199-204), "Trupele auxiliare pe limesul estic al Daciei. Stadiul problemei" – Florian Matei-Popescu (pg. 205-216), "Figlinae din Dacia" – Ovidiu Țentea, Alexandru Rațiu (pg. 217-222), "O conductă romană din localitatea Măgheruș (jud. Covasna)" – Radu Zăgrean (pg. 223-234), "Câteva consemnări asupra castrului roman de la Brețcu în lumina noilor cercetări" – Alexandru Popa (pg. 235-244) și, respectiv, "Construirea cuptorului de tip roman, topirea și suflarea sticlei la foc de lemne. Între experiment artistic și arheologie experimentală" – Dan Popovici (pg. 245-262).

Ne-a atras în mod deosebit atenția studiul consacrat de Florian Matei-Popescu problematicii limesului est-dacic, care, deși și-a propus doar o sinteză a stadiului cercetărilor (altminteri binevenită), își depășește obiectivele prin câteva observații pertinente: așa este cazul paralelismului evidențiat între situația zonei răsăritene a Daciei intracarpatică și cea a Olteniei/Daciei Inferior, semnalarea mobilităților de trupe între diferitele garnizoane ale celor Trei Dacii ori observațiile (pe care le-am fi dorit extinse, dar acceptăm că nu acesta a fost obiectivul studiului) privitoare la funcția pozițiilor fortificate romane din zona pasurilor Brețcu și Buzău în controlarea unui oarecare areal extracarpatic și în revizuirea strategiei de apărare atribuită – aici considerăm că problema rămâne totuși deschisă – momentului Hadrian.

Strategicul castru de la Brețcu a făcut și obiectul intervenției lui Alexandru Popa, care, fără a depăși abordarea descriptivă a problematicii – în acest stadiu al cercetării, probabil singura formulă pertinentă – reușește să aducă la zi datele despre această fortificație. De notat și pledoaria, la care subscriem, pe care autorul o face pentru extinderea utilizării metodelor noninvazive în cercetarea de teren.